

THA THỨ LÀ HỒNG ÂN ĐẾN TỪ THIÊN CHÚA

... Lúc còn nhỏ, thân phụ là thần tượng của tôi. Ba tôi chiếm trọn trái tim bé xíu của tôi. Trong khi dưới đôi mắt thơ ngây thì Má tôi quá nghiêm khắc. Với Ba thì trái lại, tôi muốn làm gì và xin gì Ba cũng chịu ý. Lớn lên một chút tôi mới dần dần khám phá ra cuộc sống khó khăn của Má và tình thương bao la Má dành cho tôi. Mỗi khi tôi đau yếu, Má luôn gần kề chăm sóc tôi. Trong khi Ba không ngó ngàng chú ý gì đến sức khỏe của tôi.

Thì ra Ba là người lớn nhưng cứ sống mãi trong trạng thái con nít, chỉ đòi hỏi chứ không bao giờ quảng đại cho đi. Nhưng thôi, tôi không dừng lại nơi chi tiết tiêu cực đáng buồn này. Tôi xin kể tiếp về quãng đời cuối cùng của Má lúc tôi đã lập gia đình và có con cái.

Má tôi bị bệnh tiểu đường và đi vào giai đoạn trầm trọng sau chót. Mắt Má giảm nhiều và chỉ còn trông thấy lơ mờ. Dầu vậy Má không hề ké môi nói lời kêu ca hoặc than trách THIÊN CHÚA. Không! Không bao giờ! Người kêu ca than trách lại là Ba tôi.

Cùng vào thời kỳ này, tôi khám phá ra Ba có nhân-tình. Ba đi theo người đàn bà khác. Chúng tôi nói cho Ba biết tình trạng sức khỏe trầm trọng của Má và xin Ba ở cạnh chăm sóc Má trong tháng ngày cuối đời. Ba chỉ hứa suông và không giữ lời hứa. Ba hẳn tâm mang Má đến giao cho tôi để hoàn toàn tự do thành thời vui chơi với cuộc tình mới.

Cho đến lúc đó, Má không hề hay biết và cũng không mảy may nghi ngờ hành động thất-trung bội-tín của chồng. Bây giờ thì Má mới vỡ lẽ ra. Và cú đấm quá mạnh! Ngay ngày hôm ấy, Má bị đứng tim lần đầu tiên. Tai nạn không trầm trọng lắm. Vì thế Má tôi còn sống thêm sáu tháng nữa. Nhưng 6 tháng đó quả là thời gian đau khổ tràn đầy. Đau khổ của người vợ bị chồng bỏ rơi ngay trên giường chết. Sau 6 tháng, Má bị cú đứng tim thứ hai. Và lần này Má vĩnh viễn từ giã cõi đời, vĩnh biệt chúng tôi.

Vài giờ trước khi trút hơi thở cuối cùng, khi tôi đứng cạnh giường Má nơi Bệnh Viện, Má nói với tôi:

- Má không còn đủ sức chịu đựng thêm được nữa. Cú đấm của Ba con quá nặng. Má muốn trở về cùng THIÊN CHÚA.

Tôi khóc lóc năn nỉ Má ở lại với con, ở lại với các cháu một mực yêu mến Bà Ngoại, và ở lại với chồng con, người con rể hằng yêu thương chăm sóc nhắc nhở như người mẹ thứ hai. Nhưng vô ích! Lời van xin của tôi rơi vào khoảng trống. Má nhắm mắt vĩnh biệt chúng tôi.

Phản ứng đầu tiên của tôi đối với Ba là phản-loạn và oán-thù. Ngay nơi hành lang bệnh viện, tôi muốn hét to nói thẳng vào mặt Ba: "Hãy xéo đi và đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời tôi nữa!" Thế nhưng, chồng tôi tìm lời an ủi và dịu dàng nói với tôi:

- Em nên bình tĩnh và chớ vội phản ứng quá nhanh quá mạnh. Bởi vì, oán thù mang thiệt hại trước tiên đến cho em, rồi mới đến Ba em. Lúc này đây, Ba đang sống vô tâm vô tình và chỉ mong chờ chúng mình bỏ rơi Ba là Ba vui sướng thành thoi. Ba sẽ hoàn toàn tự do sống bên cạnh nhân-tình của Ba!

Tôi lắng nghe lời khuyên của chồng. Chúng tôi quyết định - cùng với các con - vẫn tiếp tục yêu thương Ba. Cứ để yên cho Ba tự nhận ra lầm lỗi và hồi tâm thống hối. Và thật sự chúng tôi sống như thế. Chúng tôi kín mức sức mạnh sống tình yêu thương tha thứ từ niềm tin nơi THIÊN CHÚA. Ngoài ra chúng tôi nhận được nâng đỡ từ các vị Linh Mục, sự an ủi từ các tín hữu Công Giáo trong giáo xứ. Và sau cùng là từ niềm vui chào đời của một bé gái, con chúng tôi.

Từ kinh nghiệm tha thứ trên đây, tôi hiểu rằng, tha thứ là yêu thương gấp hai lần. Tha thứ là trao ban mà không mong đáp đền. Tha thứ là món quà nhưng không đến từ Tình Yêu THIÊN CHÚA. Khi sống kinh nghiệm tha thứ chúng tôi cùng lúc hưởng nếm niềm an bình sâu xa. Muôn vàn cảm tạ hồng ân bao la của THIÊN CHÚA giúp chúng tôi vượt thoát oán thù để đi đến tha thứ, tha thứ thật sự tận trong lòng mình.

Chứng từ của bà Elisabetta Sciarretta sống tại Terni, Nocera Umbra (Trung Bắc Ý).

... "Lúc gặp may, không nhận ra được ai là bạn. Khi lâm nạn, chẳng giấu nổi ai là thù. Khi con người gặp may thì kẻ thù nó buồn khổ. Lúc nó lâm nạn thì bạn hữu cũng tránh xa. Đừng bao giờ tin vào thù địch; vì như đồng ten sét thế nào, thì sự độc ác của nó cũng vậy. Nếu nó tự hạ và đi đứng khúm núm, thì con phải cảnh giác và coi chừng; hãy đối xử với nó như người lau gương, và biết rằng rốt cuộc nó sẽ bị lật tẩy" (Sách Huấn Ca 12,8-11).

("NOI Genitori e Figli", 28 Maggio 2006, n.97, trang 10-12).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt